

του **Νάσου Θεοδωρίδη***

Στην παρούσα φάση είναι κυρίαρχη η επιδίωξη της άρχουσας τάξης να μεταφέρει την πτώχευση κρατών και τραπεζών στις πλάτες των εργαζομένων, ενώ ταυτόχρονα, αφενός, ο πόλεμος αναδύεται ως «λύση» και, αφετέρου, η κλιματική αλλαγή, που είναι απότοκος της αχαλίνωτης καπιταλιστικής βαρβαρότητας, απειλεί ευθέως τη βιωσιμότητα του πλανήτη και της ανθρωπότητας, με ολοένα πλέον αυξανόμενα ορατά σημάδια γύρω μας.

Βασικά στοιχεία της συνθήκης του καιρού μας, ειδικά στην Ελλάδα, αποτελούν, για τη μεγάλη πλειονότητα, η γενικευμένη φτώχεια, η διάλυση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, η αβεβαιότητα και ο φόβος για το μέλλον και, το χειρότερο, η εξαϋλωμένη πια ελπίδα πολλών χειμαζόμενων στρωμάτων για ένα καλύτερο αύριο. Όμως απέναντι στα παραπάνω προβλήματα που δημιουργεί το καπιταλιστικό σύστημα, μέχρι στιγμής το πολιτικό μπλοκ των δυνάμεων της εργασίας εμφανίζεται για άλλη μια φορά κατακερματισμένο, και άρα προσώρας αδύναμο να επιτελέσει τον ιστορικό του ρόλο.

Το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (ΣΕΚ), έχοντας επίγνωση της κρισιμότητας της κατάστασης, από το καλοκαίρι του 2022 πήρε την **πρωτοβουλία για την πολιτική συνένωση κομμάτων και οργανώσεων του χώρου της επαναστατικής αλλά και ευρύτερα ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς**, με στόχο τη δημιουργία ενός – διακριτού από τα αστικά πολιτικά κόμματα – εναλλακτικού πόλου που θα συμβάλει στην ανατροπή των συσχετισμών και θα φέρει ξανά την ελπίδα στα χείλη των εργατών και εργατριών, αλλά και κάθε προοδευτικού αγωνιστή που θέλει μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο.

Αυτός ο νέος πόλος μπορεί και πρέπει να εκφράσει τα συμφέροντα των ανέργων, των επισφαλώς εργαζομένων σε τοξικές εργασιακές σχέσεις, με «συμβάσεις – σκουπίδια», των απλήρωτων, αδήλων ή υποδηλωμένων εργαζομένων, των νέων, των συνταξιούχων. Η ελληνική άρχουσα τάξη και τα μνημονιακά κόμματα, μεταξύ των οποίων και ο

ρεφορμιστικός ΣΥΡΙΖΑ του «αριστερού κυβερνητισμού», ισχυρίζονται ότι δεν υπάρχει εναλλακτική απέναντι στο ισχύον σιδηρούν θεσμικό πλαίσιο του καπιταλισμού και το νεοφιλελεύθερο δόγμα. Ωστόσο, η ίδια η Ιστορία τους δίνει αποστομωτική απάντηση, καθώς σήμερα υπάρχουν πράγματα που κάποτε φάνταζαν αδύνατα: συνδικαλισμός, συλλογικές συμβάσεις, δικαίωμα απεργίας, κοινωνική ασφάλιση, ακόμη και η άδεια αναψυχής με αποδοχές.

Επομένως, σε ό,τι αφορά τα ελληνικά δεδομένα, απαιτείται η μέγιστη δυνατή ενότητα ανάμεσα στις δυνάμεις της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, δεδομένου ότι οι διαμάχες στο πεδίο της ταξικής αντιπαράθεσης οξύνονται καθημερινά σε όλους τους τομείς του δημόσιου βίου. Φέτος μάλιστα **οι εκλογές συμπίπτουν χρονικά με την κρίσιμη φάση της προσπάθειας για τη δημιουργία ενός ισχυρού πόλου της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς** που θα μπορέσει να οικοδομήσει αυτό που ονομάζουμε «εργατική εναλλακτική».

Παράλληλα, όμως, είναι αναγκαίες και κάποιες οριοθετήσεις: **το ΜέΡΑ25 δεν πείθει ότι έχει γίνει αντισυστημικό κόμμα, ενώ έχει δώσει άπειρα δείγματα αυταρχισμού και αλαζονείας εκ μέρους της ηγετικής του ομάδας**, με απαράδεκτες και άδικες διαγραφές διαφωνούντων μελών και στελεχών όπως του υπογράφοντος. Εξάλλου, **η εσφαλμένη επιλογή της ηγεσίας της ΛΑΕ για συμπόρευση με το ΜέΡΑ25, με αποκλειστικό στόχο τη διεκδίκηση κοινοβουλευτικής παρουσίας, υπερτονίζει το στοιχείο της συμμετοχής στη Βουλή, τη στιγμή που όλοι ξέρουμε ότι το κρίσιμο επίδικο για την οργάνωση της λαϊκής αντίστασης είναι η ενδυνάμωση της κινηματικής δράσης**. Από την άλλη πλευρά, το ΚΚΕ, βυθισμένο σε έναν αφόρητο σεχταρισμό, δεν ενδιαφέρεται για κανενός είδους πολιτική συνεργασία.

Πάντως, επειδή διατυπώνεται το ερώτημα «με ποια κριτήρια πρέπει να ασκηθεί το εκλογικό δικαίωμα», εφόσον ούτε η κυβερνητική προοπτική είναι εφικτή αλλά ούτε η κοινοβουλευτική εκπροσώπηση αποτελεί πανάκεια, θα πρέπει να καταστεί σαφές ότι **μια ισχυρή αντισυστημική Αριστερά είναι η μόνη που μπορεί να οργανώσει αποτελεσματικά** τους αγώνες ενάντια στη λιτότητα, να ορθώσει ανάχωμα στις επαναπροωθήσεις προσφύγων, να ακυρώσει εξώσεις και πλειστηριασμούς και να καταργήσει πανεπιστημιακές αστυνομίες στην πράξη.

Έτσι για τους ριζοσπάστες/τριες αγωνιστές/τριες της Αριστεράς έχει καταστεί μονόδρομος **η εκλογική στήριξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ**, ώστε το εργατικό κίνημα και τα συμμαχικά του στρώματα, πατώντας πάνω στην εμπειρία σκληρών αγώνων μισού αιώνα αλλά και στην

επαναστατική παράδοση του Μαρξ, του Λένιν, του Τρότσκι και της Ρόζας, να παλέψουν για μια συνολική νίκη, για την ανατροπή του Συστήματος «από τα κάτω κι από τα αριστερά», και **για να ανοίξει ο δρόμος για μια κοινωνία χωρίς φτώχεια, καταπίεση και αλλοτρίωση.**

*Ο Νάσος Θεοδωρίδης είναι δικηγόρος Αθηνών και μέλος του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος (ΣΕΚ) και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ